

HADETS HUS

**Krigen mellem grækerne og tyrkerne på Cypern er ikke forbi
Hadet er grænseløst, og man søger
for at holde det vedlige,
bl. a. med »Museum of Barbarism«**

AF JOHN NJOR

MAN SLENTRETRER sløvt hen ad en støvet vej og glæder sig over solen, der varmer ansigtet og modner frugten på de bugnende fulde appelsintræer i haverne i Nicosias udkant, da man pludselig ved indgangen til en lille grå villa læser skiltet: »Museum of Barbarism«.

■ MAN STANDSER OP. Kigger interesseret på skiltet og på huset. En mand kommer frem i døren og vinker os nærmere. Vi går indenfor. Naturligvis. »Museum of Barbarism« — Det vækker nysgerrigheden.

Og hvad er så dette barbarismens museum? Det er simpelthen Barbarismens Museum, et ondskabens hus, som med sikkerhed nok skal holde hadet mellem tyrkerne og grækerne på Cypern varmt. Det er stedet, hvor urolighederne for alvor begyndte, og det er stedet, der vil holde dem i gang lang tid fremover, hvis ikke FN mander sig op til at sætte en tændstik til hele knaldhytten og brænde den med sammen med andre lignende uhyrligheder af både græsk og tyrkisk oprindelse.

I dette redselernes hus blev en uskyldig kvinde og hendes tre børn juleaften 1963 brutalt myrdet i badekarret, hvor kvinden havde søgt tilflugt for at beskytte sine børn.

Baggrunden var den, at en major i den tyrkisk-patriotiske hær, dr. Nihat Ilhan, overlevede et græsk attentat. Som hævn for dette blev hans hustru og tre børn brutalt skudt ned af grækerne i familiens badeværelse.

Der var sat ild på luntlen til den store kruttdåse, som på verdenskortet hedder Cypern. Hævnakt fulgte hævnakt, indtil det lykkedes FN at skille parterne og holde dem skarpt adskilt.

En god bekendt af de myrdede, Hasan Yusuf Gudum, der sammen med sin hustru var til stede i huset den aften, hvor han hårdt såret reddede livet ved flugt ud på toiletet, mens hans hustru myrdedes, fortæller om den frygtelige begivenhed:

— Vi var på besøg hos familien Ilhan, da vi hørte skud mod huset. Vi flygtede ud på toiletet, mens fru Ilhan gemte sig i badeværelset, da vi hørte skud i husets værelse. Vi hørte en mand råbe ud til fru Ilhan på badeværelset: »Nå du græsker Enosis (græsk union) hva?« hvorefter der atter lød en serie skud. Derefter flygtede gernings-

mændene og affyrede på vejen en serie skud, der gik igennem døren og ramte os.

— Tre timer senere kom jeg til mig selv, slæbte mig ud i badeværelset, hvor jeg fandt fru Ilhan og hendes tre børn liggende dræbt. Først derefter kom jeg til at tænke på, hvad der var sket med min hustru. Jeg slæbte mig tilbage til toiletet og fandt hende liggende på gulvet. Død. Så hørte jeg atter råb og skud uden for huset og skjulte mig under en seng. Her blev jeg senere fundet og bragt til et hospital, slutter Hasan Yusuf Gudum.

Dette medførte myrderier, hvor såvel tyrkisk-cyprioter som græsk-cyprioter gjorde sig de ihærdigste anstrengelser for at overgå hinanden i grusomheder.

Men tilbage til museet. Her ligger

»Museum of Barbarism« står der uden for huset, der lever mere op til sit navn end man kunne forestille sig selv i sin vildeste fantasi. I dette hus blev fem mennesker myrdet, og alt står urørt, bortset fra at ligene er fjernet

Dette billede af fire myrdede og sønderkudte mennesker — en kvinde og hendes tre børn — hænger over badekarret i »Museum of Barbarism«, hvor de blev myrdet juleaften 1963, som hævn fordi husherrn undslap et attentat

Et lille udsnit af en kirkegård midt i Nicosia. Her ligger kun myrdede tyrkere, og alle gravsten har dødsårene 1963, 64 eller 65

ger alt i badeværelset urørt siden den blodige juleaften 1963, bortset fra at ligene er fjernet. Man finder de dræbtes blodige klæder liggende på gulvet. På væggene og i det gennemhullede badekar ses store blodpletter, og på gulvet ligger tænder, som er skudt ud af munden på de dræbte.

Og for at de med en mindre god fantasi kan danne sig et helt rigtigt billede af den blodige handling, så har man over badekarret anbragt et fotografi i næsten hele badekarrets længde, hvor man ser de fire lemlestede lig i badekarret. Et knivskarpt fotografi, der ikke undlader at vise selv de mindste detaljer.

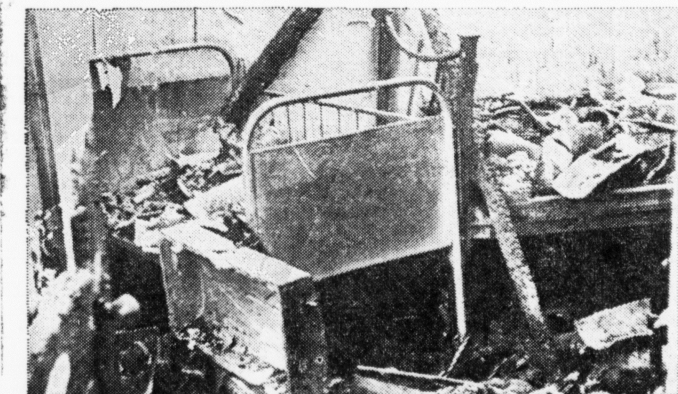
Og i resten af huset er væggene dækket af store fotografier — ca. 75 cm x 50 cm — med allehånde grusomheder. Man ser mennesker, der har fået skudt hovedet af, nogle, der »kun« har fået skudt hjernten ud med dum-dum-kugler, og andre der har fået maven sprækket op, så man ser tarmene hænge ud.

Man mærker mavesyren komme op i halsen og styrter ud af munden, før man kaster op, og få sekunder efter står man atter ude i den friske luft. Men man har glemt at glæde sig over det milde sommervejr. Det er ligesom blevet lidt overskyet i ens sind.

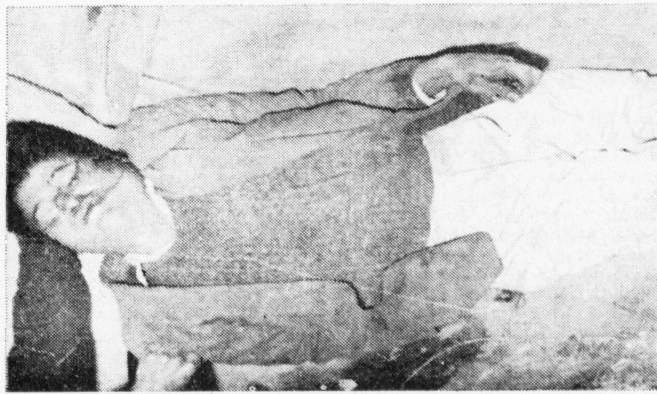
Som et lille PS skal det måske lige bemærkes, at tyrkerne deler postkort ud til turisterne med de samme motiver, som ses på væggene i »Barbarismens Museum«, og at grækerne på Cypern ikke står tilbage for tyrkerne i udnyttelsen af den slags midler for at vise, hvor grusomme de andre er. Den sorte middelalder findes kun få timers flyvning fra København på en ø, der kunne være et paradisk skønnere end andre steder i Middelhavet, hvis det ikke havde været for dette ubændige had.

Cyperns leder, ærkebiskop Makarios

Billeder som dette, der for øvrigt deles ud som postkort til turisterne sammen med billeder af lemlestede lig, viser, at man går grundigt til værks, når man myrder fjenderne eller saboterer sine fjenders ejendom på Cypern

Væggene i »Hadets Hus« er overalt prydet med billeder i legemsstørrelse af denne slags — og en del, der er betydelig værre